Moment din prima întîlnire Israel — Australia. Centrul atacant al australienilor, Waren, a ajuns — dar fără rezultat — în poarta adversă. În imagine (de la stînga la dreapta): Lubetski, Waren, Bar, Shum și portarul Vissoker.

CONSTELAȚIA MEXICANĂ

14. ISRAEL: cea mai consecventă echipă asiatică în participarea la C. M.

● Nici o absență în „catalogul" mondialelor ● Comportarea de la J. O. din Mexic — o promisiune de revenire în țara aztecilor ● Întinerirea sistematică a reprezentativei

Alături de Maroc și El Salvador, Israel este cea de-a treia țară care debutează în turneul final al campionatului mondial de fotbal. Calificarea sa constituie o răsplată pentru stăruința depusă sistematic, în special după anul 1956, pentru a face față cît mai onorabil competițiilor continentale și cu caracter mondial.

Federația de fotbal din Israel, înființată în anul 1928, s-a afiliat la F.I.F.A. acum 40 de ani. În jocurile întîrtări, Israelul și-a făcut debutul cu ocazia preliminariilor C.M. din anul 1934, de atunci fiind prezent la toate edițiile. Începînd din 1956, Israelul a fost nelipsit și de la turneele olimpice de fotbal. Tot din 1956 a participat regulat (fiind și unul din principalii animatori) la „Cupa Asiei", în care s-a clasat pe locul secund de două ori, în urma Coreei de Sud (în 1956 la Hong Kong și în 1960 la Seul) pentru a cuceri apoi trofeul în 1964 (la Tel Aviv), iar la ultima ediție, desfășurată la Teheran, în 1968, ocupînd locul trei, după Iran și Birmania.

În ultimii ani, Israelul a căutat să-și sporească considerabil relațiile fotbalistice interțări și efectele acestor confruntări n-au întîrziat să apară. După cîteva rezultate contradictorii, a reușit să se califice în turneul final al Olimpiadei mexicane, unde a avut o comportare meritorie (5—3 cu Ghana, 3—1 cu El Salvador, 0—2 cu Ungaria și 1—1 cu Bulgaria) și numai jocul sorților a privat-o de calificare în semifinalele competiției. Dar, chiar și după acest semi-eșec, reprezentativa a continuat să aibă un bogat program de întîlniri (2—3 cu Irlanda de Nord, 3—3 și 4—0 cu S.U.A., 2—3 cu Suedia, 3—3 cu Grecia și 1—1 cu Austria). Acest „rodaj" susținut s-a soldat cu cel mai mare succes de pînă acum al fotbalului din Israel: prezența în constelația mexicană.

Asia și Australia au fost reprezentate, pînă acum, de 9 țări în preliminariile C.M., dar singura care nu a lipsit de la nici o ediție este Israelul, al cărui palmares în preliminarii se prezintă astfel: 26 6 2 18 27—62.

Rezultatele obținute în cele 8 ediții: 1—7 și 1—4 cu Egiptul (în 1934), 1—3 și 0—1 cu Grecia (în 1938), 0—6 și 2—5 cu Iugoslavia (în 1950), 0—1 și 0—1 cu Iugoslavia, 0—1 și 0—2 cu Grecia (în 1954), 0—2 și 0—2 cu Țara Galilor (în 1958), 1—1 și 6—1 cu Cipru, 1—0 și 3—2 cu Etiopia, 2—4 și 0—6 cu Italia (în 1962), 0—1 și 0—5 cu Belgia, 0—4 și 1—2 cu Bulgaria (în 1966).

În actuala ediție, echipa Israelului a avut o sarcină relativ ușoară: 4—0 și 2—0 cu Noua Zeelandă și apoi 1—0 și 1—1 cu Australia. De fapt, în baza comportării avute acum un an la Ciudad de Mexico, în turneul olimpic, calificarea echipei Israelului nu mai constituie o surpriză, ci o confirmare firească a poziției pe care o ocupă, în prezent, în fotbalul asiatic.

În cadrul meciurilor disputate la J.O. și, în primăvara acestui an, în întîlnirile cu Suedia, Grecia și Austria, a fost folosită următoarea formație de bază: Levin — Bar, Bello, Rosen, Shwager, Rosenthal, Talbi, Spiegel, Faigenbaum, Spiegler, Borba. Au mai jucat: portarul Malika și înaintașii Druker, Young, Englander, Karako și Kastro. În meciurile cu Australia, tot Spiegel și Spiegler s-au dovedit a fi principalii realizatori ai echipei.

În fotbalul din Israel are loc, de cîțiva ani, un susținut proces de întinerire. În locul experimentatilor Hodorov, Matanya, Glazer, Stelmach, Tish, Levkovitz, Mentzel și Levy au apărut în ultimii ani alți jucători valoroși ca Bello, Rosen, Spiegler, Young, Faigenbaum.

Forța echipei Israelului constă în omogenitate, în rutina acumulată de-a lungul numeroaselor partide jucate cu adversarii de diferite valori și cu diferite stiluri de joc. Reprezentativa are un stil de joc anglo-vest-german, combinat cu spirit combativ care va putea constitui un serios „atu" în fața adversarilor săi din întîlnirile turneului final al C.M.

Frederic MOISES

GRUPA A XVI-A: ZONA ASIEI ȘI A OCEANIEI

Subgrupa I: Japonia—Coreea de Sud 2—2, Coreea de Sud — Japonia 2—0, Australia — Japonia 3—1, Japonia — Australia 1—1, Australia — Coreea de Sud 2—1, Coreea de Sud — Australia 1—1.

CLASAMENT: **Australia** 6 p, Coreea de Sud 4 p, Japonia 2 p.

Subgrupa a II-a: Israel — Noua Zeelandă 4—0, Israel — Noua Zeelandă 2—0.

CLASAMENT: **Israel 4 p, Noua Zeelandă 0 p.**

SEMIFINALA

Australia—Rhodesia	**1—1**
Rhodesia—Australia	**0—0**
Australia—Rhodesia	**3—1**

FINALA

Israel — Australia	**1—0**
Australia — Israel	**1—1**

sportul în lume

De la trimisul nostru special, THEO MACARSCHI

REPREZENTATIVA SECUNDĂ A BUCUREȘTIULUI CONDUCE CU 2—1 ÎN MECIUL CU BUDAPESTA (B)

BUDAPESTA, 27 (prin telefon). Cea de-a doua zi a confruntării selecționatelor de tenis ale Bucureștiului și Budapestei a adus la fileu pe davis-cupmanul Sever Dron și maghiarul Robert Machan, ambii din selecționatele secunde ale celor două capitale.

În primul set, duelul dintre cei doi jucători se rezolvă în 3—4 schimburi, fiecare încercînd mingi decisive. Dron servește foarte bine, vine deseori la plasă și prestează un joc, adesea, de un nivel remarcabil. Adversarul său s-a evidențiat prin variația loviturilor.

Jocul place foarte mult. Mai hotărît în acțiuni și acoperind bine terenul, Dron cîștigă setul cu 6—2.

În următorul set, Dron slăbește, inexplicabil, alura și maghiarul conduce cu 3—1 și 5—3, avînd și un setbol. Tenismanul român are o revenire — dar de scurtă durată — și maghiarul se impune cîștigînd cu 6—3.

Setul al treilea anunță o luptă foarte echilibrată, scorul oscilînd cînd în favoarea unuia cînd a celuilalt jucător. De la 3—3, Machan se distanțează la două puncte: 5—3, Dron este foarte nervos și Machan iese învingător cu 6—3. Prin urmare, după meciul de dublu cîștigat de români vineri, înfrîngerea lui Dron a făcut ca scorul întîlnirii celor două reprezentative B să fie egal: 1—1.

A urmat al doilea joc: Santei-Csoknyai. Publicul asistă la schimburi rapide de mingi, în care ambii competitori se dovedesc excelenți. Maghiarul, ceva mai norocos, conduce cu 3—1, dar Santei, deosebit de tenace, reface și preia conducerea cu 5—4. După cîteva lovituri spectaculoase, scorul ajunge egal: 5—5. În continuare, Santei joacă foarte atent, finalizează mai bine și cîștigă cu 7—5. Setul al doilea avea să fie și ultimul. Campionul român dirijează cu precizie mingile și prin lovituri puternice ia un avans substanțial: 4—0. Santei continuă să atace dezlănțuit și victoria îi revine cu 6—1. **Deci, 2—1 pentru echipa secundă a Bucureștiului.**

În momentul convorbirii telefonice este pe punctul să înceapă întîlnirea de dublu (în cadrul formațiilor A) dintre Baranyi-Machan și Năstase-Mărmureanu.

În ultima zi a întrecerilor sînt programate patru partide de simplu: Machan-Santei, Varga-Mărmureanu, Baranyi-Năstase și Csoknyai-Dron.

RUGBYȘTII DE LA DINAMO ȘI-AU ÎNCEPUT TURNEUL ÎN FRANȚA

Echipa de rugby Dinamo București și-a început turneul în Franța, jucînd la Tarbes cu echipa Stado Tarbais. Rugbyștii francezi au obținut victoria cu scorul de 12—3 (9—3). Pentru gazde au înscris Pecune, Dargeles, Quereihlac și Berges cîte 3 puncte. Fugigi a marcat pentru Dinamo.

★

În prezent se află în Franța o altă echipă românească de rugby, Farul Constanța. Rugbyștii români vor întîlni astăzi la Paris echipa Racing Club. Meciul se va desfășura pe stadionul Jean Bouin.

ÎN SPRIJINUL CANDIDATURII OLIMPICE A ORAȘULUI MOSCOVA

MOSCOVA, 27 (Agerpres). — *Candidatura orașului Moscova la organizarea Jocurilor Olimpice de vară din anul 1976 continuă să fie comentată în cercurile sportive internaționale. Agenția TASS transmite o serie de declarații ale unor personalități sportive (Fanny Blankers Koen, Andras Balczo, Richard Russell), care susțin călduros această candidatură. De asemenea, este transmisă declarația președintelui Consiliului național pentru educație fizică și sport din România, Anghel Alexe, care s-a referit la idealurile de pace și prietenie între sportivi, pe care le poate asigura organizarea Olimpiadei în Capitala Uniunii Sovietice.*

FOTBALIȘTII JUNIORI AI ROMÂNIEI AU PRODUS O FRUMOASĂ IMPRESIE VINERI, LA ATENA

ROMÂNIA-GRECIA 1-0 (0-0)

Stadionul atenian Panathinaikos a găzduit vineri după-amiază partida internațională de fotbal dintre reprezentativele de juniori ale Greciei și României. La capătul unui joc de bună factură tehnică și de un nivel spectacular apreciat de către cei 10 000 de spectatori prezenți în tribune, victoria a revenit echipei române la scorul de 1—0 (0—0), ca urmare a golului înscris de NĂSTASE în min. 76.

Mai presus de victoria propriu-zisă, EVOLUȚIA TINERILOR FOTBALIȘTI ROMÂNI A PRODUS O DEOSEBITĂ IMPRESIE GAZETARILOR ATENIENI ȘI SPECIALIȘTILOR care au asistat la joc.

După cum relata la telefon ION ALEXANDRESCU, secretar general-adjunct al F.R.F., presa sportivă ateniană este unanimă în recunoașterea talentului și valorii schimbului de mîine al fotbalului românesc.

Echipa română s-a prezentat cu următorul „11": PURCARU — SAMEȘ, DEHELEANU, SĂTMĂREANU, HAJNAL, SANDU, VIȘAN, GHERGHELI, HELVEI, GRIGORE (min. 60 — NĂSTASE), ATODIRESEI. Cei mai buni jucători români au fost Purcaru, Deheleanu, Sătmăreanu, Vișan, Ghergheli și Helvei.

Echipa de juniori a României va susține marți un al doilea joc, în compania unei reprezentative de amatori a Greciei.

ȘAHIȘTII ROMÂNI ÎN COMPETIȚII INTERNAȚIONALE

În turneul de la Tbilisi, după 7 runde conduce maestrul gruzin Roman Djindjihașvili cu 5 (1) p, urmat de Gurghenidze și Gufeld — 4½, Tal și Suetin — 4 p, Ciocâltea, Bronstein și Spiridonov — 3½. Liderul a cîștigat, după 19 ore de joc (la mutarea 177!), partida întreruptă de șase ori cu maestrul Samkovici. Un altfel de record a realizat și românul Ciocâltea, care a remizat în toate cele șapte partide susținute pînă acum.

În turneul de juniori de la Groningen, în fruntea clasamentului se află Juan Bellon (Spania) cu 3½ p, urmat de Adorjan (Ungaria), Lubojevici (Iugoslavia) și Aurel Urzică (România) — 3 p.

Cu o rundă înainte de terminarea turneului feminin de la Moscova, în clasament conduce Medianikova (URSS) cu 7½ p, urmată de Konopleva — 6½ p, Belavenet și Lemaciko — 6 p. Gertrude Baumstarck (România) ocupă locul 9 cu 4 p.

La sfîrșit de an

ANCHETE, ANCHETE, ANCHETE

La capătul anchetei întreprinse în rîndurile ziariștilor din U.R.S.S., clasamentul celor mai buni 10 sportivi sovietici ai anului 1969 se prezintă astfel: 1. Boris Spasski — șah; 2. Irina Rodnina și Aleksei Ulanov — patinaj artistic; 3. Nadejda Cijova — atletism; 4. Anatoli Bondarciuk — atletism; 5. Valeri Borzov — atletism; 6. Viktor Kurențov — haltere; 7. Lasma Kauniste — patinaj viteză; 8. Vladimir Muntian — fotbal; 9. Aleksandr Tihonov — biatlon; 10. Ianis Lusis — atletism.

Într-o altă anchetă (internațională), Anatoli Bondarciuk (cu 75,48 m la aruncarea ciocanului) fusese desemnat „recordmanul anului".

În urma anchetei întreprinse de secția de sport a agenției poloneze de presă „P.A.P.", titlul de cel mai bun sportiv european al anului i-a fost atribuit ciclistului belgian Eddy Merckx.

TURNEUL HOCHEIȘTILOR SOVIETICI ÎN CANADA

TORONTO, 27 (Agerpres). **Selecționata de hochei pe gheață a U.R.S.S. și-a continuat turneul în Canada jucînd la Toronto cu reprezentativa țării. Hocheiștii canadieni au terminat învingători cu scorul de 3—2 (2—2, 1—0, 0—0).**

un an de tenis

(Urmare din pag. I)

căpitanul americanilor, Donald Dell, dădea exact aceeași declarație! *„Dacă ar fi fost invers* — adăuga el cu umor — *aș fi spus la fel..."*

Glumele, urările de succes, paharele ridicate, toate începeau acum să-mi fie indiferente. Știam un singur lucru — că a doua zi ne așteaptă o treabă grea și pe care trebuie s-o facem singuri, cu brațele și mintea noastră.

★

Vineri 19 septembrie, „Clarke-courts" din Cleveland, cer acoperit...

Ați citit și auzit, desigur, mai multe relatări asupra jocurilor celei de a 58-a finale a „Cupei Davis" și n-are rost să vă fac o descriere amănunțită a lor. Totuși, cîteva impresii și simțăminte personale, pot să vă completeze, cred, imaginea pe care v-ați format-o pînă acum.

În primul rînd, Ashe cu Năstase. Sînt cu totul în dezacord că a fost cel mai slab meci al Challenge-roundului. S-a jucat tenis bun, poate nu atît pe plan tehnic, unde nervozitatea celor doi jucători a influențat uneori precizia loviturilor. Dar s-a luptat bine, iar pe plan tactic acest excelent sportiv, care este negrul Ashe, a făcut multe lucruri interesante. Ilie n-a fost nici el slab și cînd a apucat să-l conducă în setul doi pe primul tenisman amator al lumii, făcîndu-i break în al treilea ghem, am răsuflat ușurat: *Nu, hotărît lucru, nu eram ridicoli... Acum puteam să arătăm tuturor că România își merită un loc fruntaș în cea mai mare competiție a tenisului. Indiferent dacă pierdem sau cîștigăm.*

Năstase joacă bine și în setul trei și deși în dreptul lui — și al echipei noastre — se adaugă un zero, pot spune cu conștiința împăcată că el și-a făcut datoria. Arthur Ashe, fostul cîștigător al Forest Hills-ului, a dat de greu pînă să obțină deschiderea scorului.

Dacă echipa României avea vreo șansă practică în această întîlnire cu puternica formație a S.U.A., atunci eu, în al doilea meci al zilei inaugurale, trebuia să demonstrez concret aceasta. Cot la cot cu Stan Smith, care mă depășește ca înălțime (1,90 m) am pășit pe teren cu calm și convingerea că ceea ce știu în tenis nu mă poate face nimeni să uit, nici aici pe cimentul vopsit în verde de la Cleveland.

Bineînțeles, era un alt joc de tenis decît cel pe care-l învățasem pe terenul roșu de sub Tîmpa sau la Progresul. Aici se juca un tenis-fulger, „Made in U.S.A.", în care mai puțin acuratețea, cît forța și viteza loviturilor primau. Cine lovește mai tare cîștigă! Iar lungul Smith lovea mingea foarte de sus și din unghiurile sale înalte ea venea cu viteză de bolid în terenul meu.

Spun din nou, n-are rost să fac o descriere a meciului, pe care o cunoașteți. Nici implicațiile problemei terenului de joc, care în tenis este la discreția organizatorilor, nu vreau să le discut acum. Ceva se va face în viitor, sînt convins. Pînă atunci să jucăm pe zgură, iarbă, ciment, parchet sau covor, așa cum vor directorii de concurs și publicul, de oriunde ar fi.

Eu am intrat pe cimentul rapid de la „Clarke-courts" că să joc tenis, acel tenis pe care-l știu de ani, dar și cu retușurile pregătite cu grijă în săptămînile de antrenament ce au precedat finala. Că învățasem binișor lecția, am dovedit-o imediat. Din primul ghem, cu 4 mingi cîștigătoare, fac break! Pot să returnez serviciul lui Stan Smith — lucru incredibil aproape pentru toți... Conduc, am 3—1 și în acele momente încep să-l cred pe bătrînul Harry Hopman, care ne spunea dimineața, la prînz și seara: *„Toate jocurile cu americanii se pot cîștiga!..."*

Dar trebuie să și înving, nu numai să demonstrez posibilitatea victoriei. Ceea ce nu era atît de simplu, pe distanța celor cinci seturi. În iureșul meciului, luptînd cu „bombele" lui Smith, cîștigînd și ratînd succesiv, iată-mă egalat; intrăm în long-set și cîștig abia cu 8—6. Setul doi, poveste inversă. Adversarul are break și acesta este de nerecuperat. În setul trei, îmi dau seama că lupt pentru tot meciul acesta, și al întregii echipe. La 4—4 reușesc din nou să cîștig contra-serviciu și îmi asigur conducerea. 2—1, țin jocul în mînă. Pauză...

În vestiar, o surpriză dintre cele mai neplăcute. Terenul Clarke n-are instalații proprii, ne echipăm în clădirea unei școli din apropiere, afectată ad-hoc finalei. Constat că n-avem apă caldă pentru duș!... Mizam atît pe această obișnuită pauză de recuperare, în care un duș bun și un masaj mă aduc la start din nou proaspăt. Protestez, mă lamentez. Nu-i nimic de făcut... Și Hopman mă trimite la culcare pe canapea, răstindu-se: *„Lasă dușul, lasă toate fleacurile! Joci în orice condiții și fii disciplinat!"* Ascult, fiindcă altceva nu pot face.

Următoarele două seturi, ultimele ale meciului cu Smith, au fost o adevărată cursă la propriu și la figurat. Cine alerga mai mult, acela avea să cîștige! Pentru picioarele mele, puțin răcite, era cam greu de sprintat pe ciment. Și, ca nesănsă, americanul servea din ce în ce mai bine. Totuși, nici un moment nu m-am lăsat descurajat, n-am renunțat la ideea că pot cîștiga. Dar au venit acele mingi extraordinare — unii le-ar spune norocoase — din setul cinci, cînd Stan Smith reușește probabil și ce nu credea că poate. Loblifturi care aterizează chiar pe linie, servicii-as în colțuri de careu și — culmea — două netz-uri la 4—4, pe serviciul meu, care mă aduc la 0—40. Lupt, servesc tare, refac: egalitate! În acest moment, probabil, s-a jucat tot meciul. Într-o încleștare teribilă de forțe, într-un joc al șanselor care întorceau mereu scorurile, învingător a ieșit mai proaspătul meu adversar. Rezervele de aer de California din plămînii tînărului atlet au adus pentru el și pentru echipa sa decizia: 3—2 pentru Smith, 2—0 pentru S.U.A.

★

Am vorbit de decizie, fiindcă toți comentatorii sînt de acord în a atribui acestui meci importanța unei cotituri care a stabilit rezultatul întregului Challenge-round. E drept, mai aveam speranțe pentru a doua zi la dublu. Speranțe doar, fiindcă așa cum a decurs jocul cu acest formidabil cuplu Smith-Lutz, cunoscînd perfect secretele tenisului pe ciment, cu un Stan Smith total revalorificat de extraordinarul meci cîștigat în ajun, cu un Bob Lutz jucînd un dublu cum parcă nu mai văzusem — totul absolut totul a fost în favoarea adversarilor, în defavoarea noastră. Nici nouă nu ne-a mers, poate, jocul prea bine, e drept, însă, că tot ce știam în materie de defensivă în dublu, la Cleveland era aproape zero. Acolo era stăpîn jocul de atac, ultra-rapid, tenisul american. 8—6, 6—1, 11—9... Cunoașteți scorul, certificînd că am luptat, ne-am agățat, dar învingătorii erau cei de dincolo de fileu. „Cupa Davis" rămînea americanilor... Salatiera se întorcea la domiciliul părintesc din Boston-Massachussets.

A fost, însă, și ultima zi. Deși am pierdut și cele două simpluri care ne mai separau de despărțirea definitivă de imensa Salatieră de argint, spectatoare la aprigile noastre lupte, pot spune cu cugetul curat că în această ultimă zi am făcut mai mult decît aș fi sperat vreodată pentru a ridica prestigiul tenisului nostru.

Voi încheia, foarte pe scurt. Năstase l-a „întins" pe campionul S.U.A. într-un meci în care arăta tuturor că victoria sa de la Forest Hills n-a fost o simplă întîmplare. I-au lipsit milimetri — la linia de tușă... — pentru o reeditare. 4 mecibaluri ratate! După Smith, avea să „sufere" și Ashe, cu mine. L-am obligat pe marele as al tenisului transoceanic să lupte pînă la ultimul minut al zilei de joc, fără ca el să se poată impune în cîștigător. E drept, la întreruperea meciului (cînd noi trebuia să alergăm la avionul de Washington) el avea avans decisiv în setul patru: 4—0. N-am să pretind că-l mai puteam bate. Dar tenisul se joacă pînă la ultima minge. Și ea nu fusese jucată... Am propus să revenim pe teren a doua zi după-amiază, ceea ce nu s-a acceptat. Învingător Ashe, scor 5—0 pentru S.U.A.

A fost — spun toți cei ce cunosc exact limbajul cifrelor de rezultate — una din cele mai strînse întîlniri din istoria recentă a jocurilor pentru salatiera de argint. Nu este un paradox, stă scris în toate cronicile de specialitate. Și aceasta spre cinstea tenisului românesc.

(Va urma)

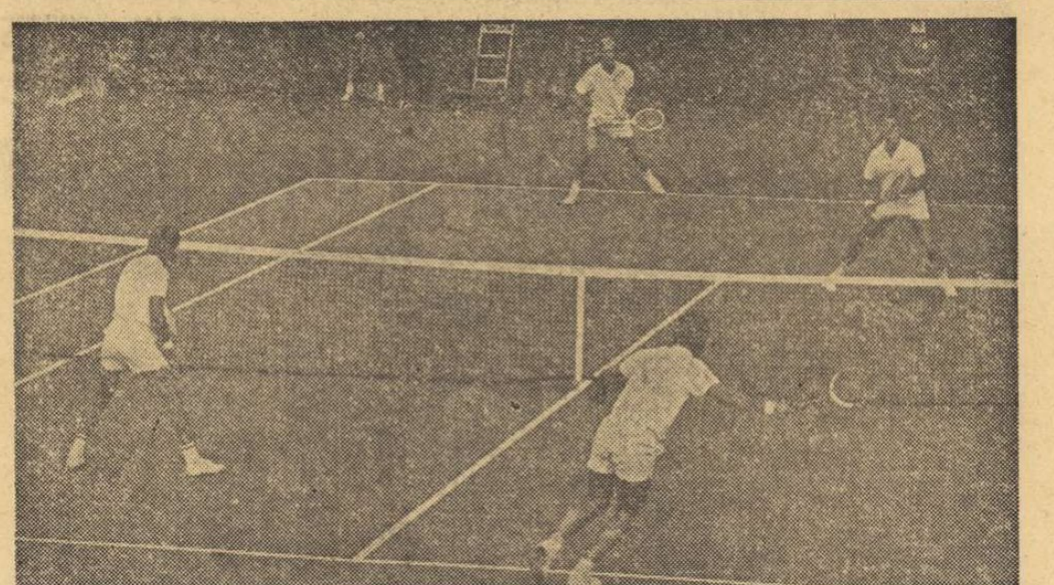

O fază din fantasticul meci de dublu pe ciment, dintre Năstase — Țiriac (cu spatele) și Smith — Lutz.

Gazde ale Challenge-roundului 1969: Carl Stork, primarul orașului Cleveland, se întreține cu Bob Malaga, secretarul federației de tenis din S.U.A.

RUGBYUL — la poalele Pirineilor

(Urmare din pag. I)

aceea reporterul solicită îngăduința de a adresa nu o simplă invitație la lectură ci, în primul rînd, la meditație și acțiune pentru unele transplanturi de entuziasm și inițiativă, atît de necesare în familia rugbyului nostru, admirabilă prin devotiunea ei, dar încă prea puțin numeroasă și deseori în nepotrivitul și nemeritatul rol de „cenușereasă".

★

TARBES. Se spune că sus, pe crestele veșnic albe ale Pirineilor, se întîlnesc toate surîsurile pline de grație ale artistelor și toate inimile înflăcărate ale poeților. Metafora aparține, desigur, unuia din numeroșii iubitori ai naturii, ai drumețiilor de munte din orașul cu recunoscută faimă turistică.

Dar, în replică, rugbyul își are și el poezia lui, recitată cotidian, cu vorbe de suflet, cu gînduri de dragoste statornică.

★

Ar trebui, poate să povestim cîte ceva despre întîlnirile — măcar despre unele — cu vedetele rugbyului francez. Ceva despre tristețea lui Elie Céster, cîștigătorul „Ghetei de Aur" — indisponibil pentru meciul de la Tarbes; sau despre noaptea albă a lui Pierre Darbos — debutant în XV-le galic la 29 de ani, cu greaua misiune de a-l înlocui pe marele Carérre; sau despre Dehez, jucătorul căruia i se cerea să destrame neliniștea care domnește decînd Guy Cambérabero...

Și, totuși, am preferat să nu pătrundem în culise, să renunțăm — sau, poate, doar să o amînăm — la o povestire romanțată din viața vedetelor rugbyului francez.

Altceva, ni s-a părut mai interesant, emoționant și — cît am dori! — util.

★

Dimineața, pe peronul gării. Cîteva sute de elevi așteaptă rapidul de Paris pentru a fi primii colecționari de autografe de la rugbyștii români. (Peste două săptămîni, la înapoierea echipei, n-am văzut pe aeroportul Băneasa decît 4—5 dintre adevărații prieteni ai rugbyului!).

Iată că de-aici începe totul...

După-amiază, la stadionul Maurice Trélut. Alte sute de tineri, însoțiți de profesori, stau la coadă pentru a vizita modernă construcție sportivă, acest — se vede — venerat lăcaș al rugbyului. Toți par fericiți să trăiască acest eveniment, deși la acea oră idolii lor nu se aflau pe terenul de joc.

Nu prea sîntem obișnuiți cu această poezie de largă circulație în „Ovalia" și poate tocmai de aceea ne apare în minte, stăruitoare, aproape obsedantă și fără de răspuns, întrebarea: cîți dintre elevii unui oarecare liceu bucureștean știu măcar unde se află stadionul Parcul Copilului?

Seara, la un pahar de Ricard, în plăcuta companie a unui vechi iubitor al rugbyului, dl. Marcel LAURENT, președintele comitetului regional Armagnac-Bigorre, care ne spune, ca un fapt divers, că în regiune sînt organizate aproximativ 40 de cluburi, fiecare cu echipa de „onoare" — participantă sau nu în campionatul Franței —, cu formații de categoria a II-a, a III-a, uneori și a IV-a, de rezerve, de „cadeți", de juniori A și de juniori B...

Și mai aflăm că la Tarbes, ca de altfel și în celelalte orașe pe care aveam să le vizităm, încă mulți tineri abia așteaptă înființarea unor noi cluburi sau echipe pentru a îmbrăca „oficial" tricoul de rugbyst.

Nu este un fapt divers! Sînt în sudul Franței cluburi care au cam atîtea echipe cîte activează la noi în divizia A. La Tarbes, la Brive sau la Agen așa ceva n-are însă nimic spectaculos...

★

Dintr-o mai lungă convorbire pe care dl. **Paul BOYRIE**, primarul orașului Tarbes, a avut amabilitatea s-o accepte, reține atenția pe care d-sa o acordă ultimelor două edificii sociale de importanță: Foyer des Jeunes Travailleurs — un frumos cămin pentru tinerii muncitori — și stadionul de rugby, „Maurice Trelut". Ambele construcții — ne spune dl. **Paul BOYRIE** — răspund unor vitale cerințe ale populației, ale orașului. Și să știți că între căminul tinerilor muncitori și stadionul de rugby este o mare legătură.

Ne gîndeam, totuși, că un stadion cu 22 000 de locuri — exclusiv pentru rugby — depășește limitele actuale pentru sport într-un oraș cu o populație de mai puțin de 60 000 de locuitori.

În ziua meciului, tribunele au fost, însă, pline. Pentru simplă curiozitate — sau, poate, nu numai pentru aceasta: prețul biletelor de tribuna I a fost de 25 de franci, cel pentru biletele de tribuna a II-a 20 de franci.

Și aceasta înseamnă pasiune!

★

BAGNÈRES DE BIGORRE. Mai puțin de 20 de km de Tarbes. O splendidă stațiune termală și turistică, scăldată de Adour, unde toți cei 9000 de locuitori socotesc rugbyul printre „monumentele naturii": îți vorbesc despre el cu înflăcărare și cu o pricepere invidiată pînă și de specialiști.

Am fost la Bagnères de Bigorre să vedem meciul amical dintre echipa locală și formația Agen. În tribune, sute de copii, pe o vreme nemiloasă, cu ploaie și vînt puternic, cu un frig pătrunzător. N-am văzut un singur spectator să se ridice de la locul lui pentru a-și căuta un refugiu. Acolo, pe teren, se juca rugby și toți veniseră să vadă jocul — fără să piardă măcar o singură fază. Și nu numai spectacolul sportiv hotăra aici. O mare parte dintre spectatorii tineri o formau jucătorii echipelor olare, veniți la stadion pentru a urmări, de fapt, o lecție de măiestrie și bărbăție sportivă.

Nu cumva de aici începe miracolul rugbyului din „Ovalia"?

Nu cumva de-aici ar fi bine să începem să clădim ceva trainic și pentru rugbyul nostru?

Tiparul I.P. „Informația", str. Brezoianu nr. 23—25, București